

Den 12 januari : Philipps vännina fru Koblankt, som ger fru Axel Axelson Johnson massage, hade uppgivit att denna var mycket lierad med fru Rodionov, vilket gav Philipp tanken att hon kunde skriva till fru Rodionov, vilkens man nyligen efter sitt avsked från ambassadörsposten i Stockholm blivit chef för ryska UDS skandinaviska avdelning, och be henne intervensera för Raouls räkning. Maj ringde därför till Margret Johnson, som emellertid förnekade att hon var god vän till Rodionovs. Det hade varit hans företrädare Tjernisjevs fru som hon varit närmare bekant med. En stund efteråt ringde dottern Marie-claire Cronstedt f. Johnson och talte om att hon, som brevväxlat med Raoul och satt stort värde på honom, gått upp till Rodionov år 1950 och talat med honom om Raouls fall. Rodionov hade då svarat att han aldrig hört talas om Raoul.

Den 18 januari: Sedan Philipp den 16 januari varit uppe hos Erlander och framfört anmärkningar mot Petris verksamhet som ambassadråd i Moskva och UDS dementi av en i "Helgens Nyheter" den 1 januari intagen uppgift om att en Vitbok med bevis för Raouls fångenskap i Ryssland snart skulle offentliggöras av UD, har prosten Hallén, socialdemokratisk riksdagsman, i går väckt en interpellation, där han frågar utrikesministern om någon "Vitbok" i affären Raoul Wallenberg skall publiceras och i så fall vid vilken tidpunkt. Han meddelar samtidigt att han vid besök i Moskva i oktober 1956 hört sig för på den svenska ambassaden där om det skulle vara gagneligt om han tog upp Raouls sak vid ett samtal med en medlem av det ryska regeringspresidiet. Med hänsyn till de upplysningar han fick på ambassaden avstod han från att göra det.

Den 7 februari: Sjöcronas hade bött oss komma på lunch i Nockeby tillsammans med medicinalrådet Björks fru, som det var roligt att träffa efter många år. ~~Under~~ Under lunchen uppringdes jag av en UD tjänsteman, som bad mig och Maj att komma upp till Undén för ett viktigt ärende. Efter lunchen tog vi därför en bil in till staden och uppsökte Undén, som gav oss var sin avskrift av den ryska svarsnot, som äntligen kommit. I noten meddelades till en början att man sökt i arkiven och förhört många personer utan att påträffa några som helst uppgifter om R.W. I samband därmed hade man gått igenom arkivdokument från alla biträdesavdelningar i vissa fängelser och då funnit ett dokument som

det fanns "grund betrakta såsom hänförande sig till R.W.". Dokumentet var en-rapport
en rapport av överläkaren vid Ljubkankafängelset Smoltsov till ministern
för statssäkerheten Abakumov om att fången Walenberg den 17/7 avlidit i
cellen förmodligen av myokardinfarkt. I noten meddelas vidare att Smolt-
sov avlidit och att Abakumov blivit arkebuserad. Samtidigt framföres ryska
regeringens beklagande. Vi förklarade att noten kom som ett brev på posten sedan
sedan den svenska regeringen lämnat ryssarna bevismaterial, som sträckt
sig fram till våren 1947 och att vi inte trodde på den. Vi frågade om U
Undén själv trodde, vartill han svarade att dödsattesten överensstämde
med vårt eget bevismaterial som inte innehöll några uppgifter om tiden
efter 1947, samt att ryssarna inte hade någon anledning att inte skicka hem
Raoul om han fortfarande fanns i livet. Vi kom inte då på den naturliga
tanken att de inte heller haft någon sådan anledning medan han bevisligen
fanns i ryska fångelser. Esprit d'escalier! På fråga av Maj ryssarna skulle
ha gjort om ryssarna skulle svenska regeringen häktat en rysk diplomat
sade Undén att han inte visste det. Jag anmärkte då att, när en rysk spion
vid namn Siderenko blev dömd år 1943 eller 1944, hade en rysk bomb fällts
över Henriksdalsbadet i Stockholm och att spionen sen frigivits. Undén kun-
de inte minnas detta. Han förklarade vidare att regeringen "givetvis"
skulle begära kompletterande uppgifter, varför ärendet inte vore slutbehand-
lat. Maj anmärkte slutligen att Sverige ännu inte vore en satellitstat,
vilket inte tilltalade Undén. Han sade se "natt han hade ett annat samman-
träde, varefter vi gick utan att taga knölen i handen."

Efteråt kontaktade vi Philipp, som tillställde tidningarna en protest mot
den ryska notens osanna och osannolika uppgifter.

Den 9 februari: Tidningarna äro naturligtvis fyllda av reflektioner över
den ryska noten som väcker stor indignation. I allmänhet godtages emeller-
tid uppgiften om Raouls död. I Göteborgs-handels och Sjöfarts tidning har
Mia Leche-Löfgren skrivit om Undéns fråga: "Tror ni att Vysjinsky ljuger?"
vid Wallenbergs kommités möte med U. på hösten 1947. I anledning därav har

1957 Yngve Schartau intervjuades i D.N. och därvid offentliggjort sina minnesanteckningar från detta möte, vilket givit redaktör Tingsten, ^{som Maj} vilken ~~Maj~~ träffat vid en föreläsning i Djursholm, anledning till en skarp artikel mot Undén. Maj har låtit intervjuas sig av Gustav von Platen i Veckojournalen och därvid sagt sig icke tro på den ryska noten.

~~Den 17 februari~~ Den 17 februari: Carl-Fredrik Palmstierna, som alltid visat sig intresserad av Raouls sak, hade bett att få komma ut för att bli närmare informerad. Vi hade ett långt samtal med honom och gav honom alla upplysningar vi kunde ge. Han ansåg att man borde fortsätta tidningspolemiken särskilt mot Undén och ~~trodde inte~~ Sohlman. Han hade i möjligaste mån sökt påverka kungen, men denne var tydligen starkt påverkad av Undén ^{och} ~~trodde inte~~ att Raoul fortfarande levde. Hans konstitutionella ställning gjorde det också svårt för honom att bryta med utrikesministern.

Palmstierna berättade att Utrikesrådet Åström under en lunch på slottet i drottningens närvaro förtalat Philipp och sagt att denne utövade ett dåligt inflytande på Maj, mot vilket påstående Palmstierna vid tillfället protesterade. Palmstierna sa också att han riskerade sin plats som Handsekreterare hos kungen om man fick veta att han besökte oss.

Inom UD är man naturligtvis irriterad, av samarbetet mellan oss och Philipp. Det är emellertid ett misstag att tro att det är Philipp som hetsar Maj. Tvärtemot är det hon som oavlätligt arbetar för att det skall göras något för Raouls befrielse. Philipp står ständigt till hands för att hjälpa henne och ställer sin stora sakkunskap i fråga om allt vad som hänt Raoul och i fråga om de politiska förhållandena i allmänhet till hennes förfogande. Då de vittnen som framträtt i allmänhet äro tysktalande har det varit ovärderligt att vi kunnat anlita Philipp för att korrespondera med dem samt göra resor till olika delar av Mellan Europa för att förhöra vittnen och avslöja vad som kan anses vara santt eller falskt i deras utsagor. Med sin stora intelligens och psykologiska inblick i den mellan europeiska mentaliteten har han alldeles säskilda förutsättningar att få fram resultat vid förhör med de tyskar, österrikare och ungrare, som lämna uppgifter om Raoul och av vilka somliga äro trovärdiga, andra äro svindlare och somliga provokatörer, som utsänts från Sovjet.

Som god man för Raoul har jag ansett det vara min plikt att i första hand

använda avkastningen på de arvsmedel ,som tillfallit Raoul efter hans farmor ,för införskaffande av upplysningar angående hans fångenskap och för åtgärder för hans befrielse.Då Philipp är den som i första rummet ägnat sina krafter åt dessa uppgifter och som också är bäst kvalificerad härför,har jag ansett det vara riktigt att använda en del av avkastningen till utbetalning av ett blygsamt månatligt arvode till Philipp för hans högst kvalificerade arbete för Raouls sak ,varjämte han gottgjorts kostnaderna för de resor på kontinenten som utredningsarbetet nödvändiggjort.

Den 21 februari: Svenska regeringen har den 19 februari avgivit en tämligen frän note i anledning av det ryska svaret.Regeringen framhåller att Sovjetregeringen icke kan avlasta sig ansvaret för Raouls fängelsevistelse i Sovjet och förväntar att den skall få del av ytterligare material om sådant framkommer ^{samt/} och förbehåller sig att tillhandahålla ryssarna det ytterligare material som regeringen anser vara av betydelse för fortsatta undersökningar i Sovjet Unionen . På förslag av Philipp uttalade dock Maj och jag vårt missnöje med noten, då densamma i huvudsak åtnöjer sig med att tala om eventuella ytterligare undersökningar ang. Raoul. men inte begärt hans återlämnande.Vi sade vidare att vi tillmätte inte den ryska ^{dödsattesten} ~~noten~~ större värde än tidigare ryska meddelanden i Raouls fall/vilka visat sig vara osanna .Vi fördrade slutligen att Philipp tillsammans med regeringens kriminalexpert skulle samarbeta med någon hög ämbetsman i UD.såsom ^{fallet} ~~det~~ varit under tiden från december 1951 till sommaren 1956.

Den 28 februari :Under den tid som förflutit efter ingången av det ryska svaret ,har ett stort antal brev och blommor strömmat in till oss.Maj har haft mycket arbete med att tacka för dem ,vilket varit besvärande särskilt i de fall då brevet innehållit kondoleanser med anledning av Raouls död,som hon därför måste beriktiga.Något svar från UD i anledning av vårt förslag om förnyat samarbete mellan Ud och Philipp har inte förports.Däremot har UD skrivit att Israels ambassadör i Stockholm förklarar att hans regering ämnade plantera en skog , som skulle bära Raouls namnsamt hålla högtidligheter i /synagogerna till hans minne.

Den 1 mars Israels ambassadör i Stockholm Mr. och Mrs Yahil gjorde i dag ett besök hos oss. Han hade tydligen förberett ett längre anförande, men hade knappt hunnit börja förrän Philipp, som på vår begäran var närvarande vid besöket, började utgjuta sig över de zionistiska sammanslutningarna i Sveige, som efter Raouls försvinnande propagerat för den ryska tesen att Raoul dödat av nazister i Budapest, vilket tydligen skett därför att Israel då ville stå väl med (ryssarna och) Ryssland. Han protesterade vidare ^{mot} att Raouls namn skulle användas för insamling i Sverige av pengar till plantering av en skog i Israel. Om man ville hedra honom med att uppkalla en ^{skog} med Raouls namn skulle dess plantering bekostas av Israel. Samtalet var stundtals ganska ^{hetsigt}, men lugnade sig när ambassadören till slut fick hålla sitt anförande för att hedra Raoul. Han lovade sedan att tala med de zionistiska sammanslutningar, som skickat Maj kondoleans telegram, ^{och} inte ta den ryska dödsattesten på allvar, och att man skulle ge Raouls namn åt en skog, som bleve iordningställd genom statlig eller kommunal försorg i Israel.

Den 7 mars: Vi ha sedan fått meddelande att staden Haifa beslutat plantera en skog på berget Karmel ovanför staden vilken skog skall få Raouls namn. Kanske en orsak härtill har varit att Raoul bott en tid i Haifa. Under den tid som gått efter det senaste ryska svaret, har flera vittnen uppträtt, som sagt att de haft förbindelse med Raoul efter den 17 juli 1947. Dels ett vittne i Berlin dels ett vittne i Wien och dels har de Mohr skrivit i tidningarna, att han träffat personer som efteråt varit i förbindelse med Raoul. De två förstnämnda vittnena ha emellertid visat sig vara föga tillförlitliga och de Mohr som Maj tillskrivit med begäran om närmare upplysningar har inte svarat. Philipp har emellertid kommit i förbindelse med en ungrare som meddelat att en f.d. minister i Nagys ministär Bela Kovaz vilken häktats år 1948 och därefter förts till G.P.U.s fängelse i Neunkirchensemt samt därifrån år 1952 till Ljubjanskaja fängelset i Moskva och efter ett halvt års vistelse där till ett fängelse botom Ural, efter frigivningen år 1956 sagt till tre vittnen att han sammanträffat med Raoul i fängelset Ljubljanka där denne gått under annat namn. Philipp hoppas nu komma i förbindelse med detta vittne, vilket dock försvåras av att vittnet fortfarande vistas i Budapest och där gått under jorden för att undgå polisens efterforskningar.

Den 13 april: Från UD ha vi fått ett brev att Berlins judiska församling ~~församling~~ ämnar ge Raoul ~~Raoul~~ det s.k. Heinrich Stahl priset, uppkallat efter en i koncentrationsläger avliden judisk församlings föreståndare,

för Raouls humanitära insatser i Ungern. Priset skulle utdelas i Berlin den 19 april på årsdagen av Ghetto upproret i Warszawa. Efter samråd med Maj och Philipp har jag svarat att vi inte ha något att invända mot denna hedersbevisning under förutsättning att i samband med högtidligheten icke gjordes några uttalanden såsom minnesord över en avliden person. S Samtidigt uttalades att priset lämpligen kunde överlämnas till en representant för svenska generalkonsulatet i Berlin. Sedan en tysk illustrerad tidning "der Stern" offentliggjort en artikel om Raoul under rubriken "Ein Toter macht Politik" ansåg emellertid Philipp att det kunde vara risk för att högtidligheten kunde få karaktär av en minneshögtid och erbjöd sig för att förhindra detta att fara ner till Berlin och som familjens representant ta emot priset. Efter en viss tvekan accepterade vi detta erbjudande och meddelade UD detta.

Den 20 april: Enligt vad Philipp meddelat vid sin återkomst från Berlin skedde överlämnandet av priset under mycket högtidliga former. Samtidigt överlämnades ett belopp av 2.000 Dmark, som insamlats bland Berlins judar för att användas för efterforskningar efter Raoul.

Maj har fått ett brev från en arkitekt Heineman som i Travemünde träffat en parkeringsvakt vid namn Ott, vilken meddelat honom att han år 1949 vistats i ett fängelse i Omsk. Denne Ott hade redan 1954 lämnat liknande uppgifter till svenska pastorn i Lübeck och svenska konsuln i Hamburg. Hans uppgifter hade emellertid icke tillmätts någon betydelse i UD. Sedan Philipp skrivit till honom, har han i brev till Philipp meddelat, att han år 1948 varit i ett fångläger i Omsk och hade då genom en svensk medfånge vid namn Sven Jörgenson, som en tid vistats i lägre sjuksjukavdelning och därvid kommit i förbindelse med fångar som varit på sjukavdelningen, men som tillhörde en sluten avdelning av lägret, hört att en svensk vid namn Wallenberg anlänt till denna avdelning i november 1948. När Ott i början av 1949 frigivits hade Wallenberg fortfarande funnits kvar i lägre sjuksjukavdelning. Enligt ^{vad} Ott uppgivits sig ha hört hade Wallenberg tidigare ~~ha~~ lyckats rymma och komma fram till närheten av Krakow? (Warszawa), men gripits och överförts till Omsk. Ott har uppgivits vara en skötsam och trovärdig person.

Den 20 maj: Här ovan har omnämnts (sid 5) att Philipp sökt komma i förbindelse med en f.d. ungersk minister Bela Kovaz, som enligt en hitkommen ungrare skulle ha träffat Raoul i ett ryskt fängelse efter år 1948. Denne har nu blivit hörd och därvid förklarat att han icke träffat Raoul och inte ens hört talas om honom. Den ungerska sagesmannen uppger att Bela Kovaz väl kände Raoul under den tid då denne arbetade i Budapest. Han lär emellertid ha ombetts att ingå som minister i Kadars kommunistiska ministär, vilket ger förklaring till hans negativa ståndpunkt.

1957

- sid 6a-

e

Den 11 maj : Carl- Fredrik Palmstirna har kommit i kontakt med en ungersk grevedr Bela Kezty von Vasarhelyi, Riddargatan 45 , tel 60 44 38, Stockholm , som satts i förbindelse med Philipp och lämnat adresser på en del ungerska flyktingar , som återvänt från fångenskap i Ryssland och som eventuellt kunna lämna upplysningar om Raoul. Dr. Kezdy berättade, att han efter att ha suttit i fängelse i Ryssland överförts år 1955 till ett fängelse i Budapest, där han suttit i samma cell som en ungersk journalist vid namn Posch . Denne hade därvid icke lämnat några uppgifter om Raoul . Philipp anser det vara bäst att fara ner och förhöra dem och i förbifarten besöka Ott i Travemünde för att få mer detaljerade uppgifter av honom.

27 maj: Philipp har nu givit sig i väg till Tyskland för att närmare höra dels Ott i Travemünde och dels de ungrare, som flytt från sitt land till Österrike och uppgivits kunna lämna upplysningar om Raoul. Hoppas att det skall lyckas honom att få fram några värdefulla bevis. Våra erfarenheter om de senaste vittnesutsagorna ha emellertid inte varit uppmuntrande.

10 augusti : Från Philipp ha vi fått ett protokoll med berättelse ^(av f. d.) Prade en f. d. fältväbel, som på hösten 1944 tillhörde en Waffen SS-avdelning i Budapest och då fick uppdrag att tillsammans med en annan soldat skydda den svenska legationsbyggnaden mot pilkorsarna. När ryssarna närmade sig hade han tillsammans med Mezey bränt en del papper bakom legationsbyggnaden. Sedan ryssarna ockuperat legationsbyggnaden, hade de förhört Prade och därvid uppehållit sig bl. a. om orsaken till att de förstört dessa papper, vilket tydde på att någon spion berättat det för dem. Framför allt hade de emellertid förhört honom om R.W.s verksamhet och om pass som han utdelat. En funktionär hade vid ett förhör frågat: "Hur mycket pengar har W. fått från Himmler? som han ju samarbetade med?" Förhörsledaren hade sedan sagt till Prade: "Det har sörjts för att den där fågeln inte mer skall utställa några pass vidare." Prade hade på förhören och frågeställningarna förstått att Wallenberg befann sig i ryska händer! Prade hade sedan år 1950 blivit anställd som chaufför vid svenska legationen i (Böln) Köln. Han hade avgivit en berättelse om sina erfarenheter i Budapest till legationssekreteraren Wjdybeck. Kort tid efteråt hade minister Kumlin gjort honom några frågor om saken, men efteråt hade han inte hört något vidare förrän någon gång i slutet av år 1950, då två herrar kom från Stockholm, som enligt hans uppfattning skickats från UD och som sagt honom att det vore bättre att han inte nämnde Wallenbergs namn.

Enligt vad Philipp muntligt berättat blev Prade senare avskedad därför att han en natt haft sin fästmö boende i sitt rum, "vilket skulle vara förbjudet enl. svensk lag."

Philipp har också hört Ott under sin tyskländs resa. Denne har därvid bekräftat de uppgifter, som han tidigare lämnat i brev till Philipp (sid 6) Något protokoll härom har ännu inte utskrivits. Philipp uppger emellertid att svenska konsuln Reinius i Hamburg, som år 1954 hört Ott, ansett att det var obestyrkt att Ott överhuvud varit i rysk fångenskap och därför icke satt någon tro till hans berättelse samt tillsagt honom att inte tala vidare om saken. Enligt vad Philipp inhämtat är Ott en skötsam man med gott anseende på platsen. Han ^{har} visat ett läkarintyg som visat att han passerat genomgångslägre för hemvända Rysslandsfångar i Friedland.

Under resan har Philipp vidare hört en ungersk journalist vid namn Posch vilken kommit hem från rysk fångenskap på hösten 1956 och under våren (kort efter det ryska svaret) uppsökt den svenska legationen i Wien och berättat att han i slutet av år 1953 och början av år 1954 suttit i Butyrka fängelset cell nr 40 och då haft knackningskontakt med R.W., som därvid talat om sitt namn och sin befattning i Budapest. Posch skulle enl. legationen i samband därvid ha meddelat att ^{en} cellkamrat Mikosch kunde lämna mer detaljerade upplysningar om de meddelanden R.W. lämnat vid knackningarna. Han hade också föreslagit att han skulle få medarbeta i det svenska kontraspionaget. UD har sedan låtit förhöra cellkamraten, som under Hitlertiden avancerat från kapten till generallöjtnant och efter frigivningen sökt sig till Väst tyskland. Då denne därvid hade förklarat att han inte haft någon kontakt med Raoul, hade UD ansett vittnesmålet vara värdelöst. Även Philipp hade tidigare ansett att mannen troligen vore en provokatör. När Philipp den 25 juni 1957 sammanträffat med Posch och förhört honom i närvaro av en dr. Schpann hade denne återupprepat sina uppgifter om sammanträffandet med Raoul, men förnekat att han skulle ha sagt att cellkamraten skulle kunna lämna närmare upplysningar härom. Han hade i stället sagt att denne varit feg och vägrat att inlåta sig på knackningar, fastän Posch uppmanat honom därtill på grund av hans bättre kunskaper i Morse alfabetet.

Tamvelius hade enl. Bornschein sagt att Raoul varit i Butyrka 1953, sedan T. sammanträffat med Raoul i Taisched.

Posch hade bekräftat dr. Bela Kezdy von Vasarhelyis uppgift att de varit cellkamrater i ett fängelse i Budapest 1955 eller 1956.

Vi var på kvällen på ett möte med världsfederalisterna, arrangerat av Synne Bellander. Envoyén Modig, som ofta besöker Ryssland för handelsförhandlingar, höll ett föredrag, där han talade om öst och väst. Efter föredraget gick Maj och jag fram till honom och talade med honom om Raoul. Han sade, att han många gånger vid sina besök i Moskva, talat med Sohlman om Raoul och förklarat att ryssarna så många gånger haft tillfälle att skicka hem Raoul att de säkert skulle ha gjort det om han fortfarande var i livet. Vad han sade är nog karakteristiskt för UDs syn på saken.

Den 12 november; Jag var i dag uppe hos Erlander och påminde honom om hans löfte att lägga fram ett förslag till lag om förlängd preskriptionstid. Han tillkallade den nye justitieministern Lindeloch två konsultministrar Kjellin och Kling för vilka han redogjorde för ärendet. Lindell uttalade sina betänkligheter mot att lägga fram en provisorisk lag om en partiell ändring av ärvda-balken, innan den nya ärvdabalken bleve behandlad. Han skulle emellertid tala med Rudholm om det av denne uppsatta

förslaget. När jag sedan talade om att vi fått meddelanden om Raouls fortsatta fängelsevistelse, var det som jag talat för döva öron. När sammanträdet upplöstes, förklarade Erlander att lagförslagets framläggande berodde på vad juristerna & ministären ansågo. Jag uppsökte sedan Rudholm, där jag också träffade den ene av konsulterna Kjellin. Vid samtal med denne framkom ganska tydligt att motviljan mot att lägga fram en provisorisk lag om förlängd proskriptionstid mindre berodde på olämpligheten att föregripa den nya ärvdabalken än på ängslan för ryssarna. Även om lagen hade allmän räckvidd skulle den - som han uttryckte sig - betecknas såsom en "lex Wallenberg" och innebära misstroende mot den ryska dödsattesten.

Den 16 november : I dag sökte Maj och jag upp Gösta Nisser på hans kontor och bad honom övertaga förhandlingarna med regeringen och Falkmans angående Raouls arvslott. Vi räkna med att han, som inte har del i saken på samma sätt som vi, skall ha större möjligheter att framföra våra synpunkter.

Den 12 december : Jag ringde i dag till Byråchefen Rudholm för att fråga honom om det vore lämpligt att Maj och jag gick upp till justitieministern för att tala med honom om det av oss begärda lagförslaget om ändrad arvsprekription. Fru Ewerlöf hade nämligen sagt att hon senast i dag måste veta om det var meningen att framlägga proposition i saken, då då det annars skulle bli för sent för henne att interpellera justitieministern härom före höstriksdagens slut. Rudholm förklarade att han talat om förslaget både med justitieministern och andra i regeringen och att han fått i uppdrag att skriva proposition, som före jul skulle remitteras till lagrådet för yttrande och därefter avlätas till riksdagen i januari. Det fanns därför ingen anledning att uppvakta justitieministern i ärendet, om det ej av någon anledning blev ändrade förhållanden och förhållningsorder. Han skulle i så fall uderrätta oss.

Den 18 december : I dag meddelades i radio att justitieministern beslutat föreslå proposition om det av oss begärda lagförslaget, något som vi knappat räknat med. Vi ha blivit så vana vid misräkningar i fråga om allt som rör Raoul. Vår tillfredsställelse över justitieministerns tillmötesgående var därför så mycket större. Jag antar att det i huvudsak är Rudholms intresse, som drivit fram saken, och jag har tackat honom härför. Maj har i dag mottagit en sekreterare från Israels ambassad, som överlämnat ett diplom om att Raouls namn inskrivits i i Yiddish Pen Clubs of New York gyllene bok som en hyllning av hans insats för judarna i Budapest.
